

– Ես ո՛վ եմ, որ գթե՞զ ճանչեմ, իշխանուհի,– պատասխանեց Յովնան խեղդուկ ձայնով:

– Ես Վասակ Բագրատունուոյ դուստր Վասկանուշն եմ... յիշեցիր զիս, այնպէս չէ՞:

– Այո, իշխանուհի,– ըսաւ Յովնան նոյն ձայնով:

– Այս երեկոյ ուրեմն կը տեսնուենք, այնպէս չէ՞:

– Յրամանը քուկդ է, իշխանուհի:

– Շատ բարի,– ըսաւ Վասկանուշ եւ դառնալով իշխանաց հրաժարական ողջոյն մը տուաւ եւ ելաւ: Ամէնքը յուղարկաւոր գնացին ետեւէն, մինչեւ որ հեծաւ շորին եւ վանքին ճամփան բռնեց: Իսկ Յովնան անհետացաւ:

Ան ատեն Գուրգէն Աշոտի ըսաւ.

– Իրաւունք ունիս դու տղայ, այդ կինը սովորական կին չէ. իրաւ՝ թագուհու կը նմանի. իւր ամէն շարժումնքին, ձայնին, խօսքերուն մէջ վսեմութիւն մը կայ, որ ակնածութիւն կը հրամայէ:

– Դո՛ւ որ այնչափ կը ծիծաղէիր իմ վրա՛ս:

– Ճշմարիտ է, որ չի համարձակեցայ անգամ իւր առաջ նստելու:– Եւ դառնալով Խոսրովու,– բայց տեսա՞ր Յովնանու վիճակը. այդ առիժը ապուշ ոչխար էր դարձել, աչքերը մինչեւ իրենց փայլը կորուսել էին, ես հիւանդ կարծեցի:

– Այո, կ'երեւայ թէ փոքրիկ տկարութիւն մը ունէր:

– Քանի՞ տարեկան կարծես այս կինը, Խոսրով:

– Կարծեմ թէ հիմա քառասունհինգ պէտք է լինի: